

лиятъ долъ отекна! Отново заудряха по-силно.

И тъкмо въ тоя мигъ — откъмъ стръмнината се изсипа малката дружина: Марко на чело и двамата юнаци, окичени съ нѣжно-бѣлъ еделвайсъ на шапкитѣ — ухилени, бодри, като победители.

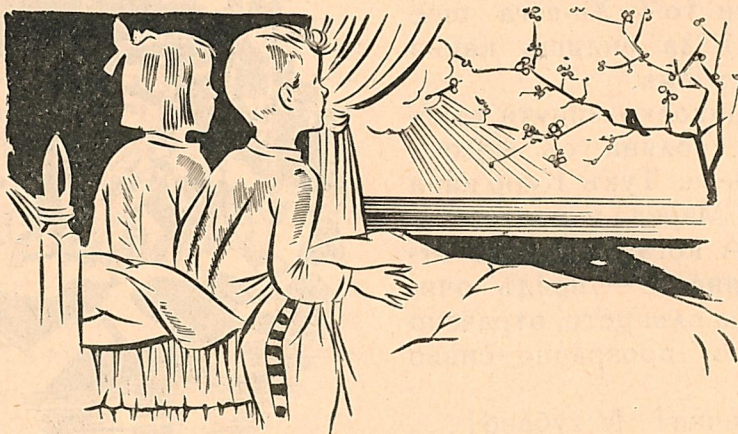
Отдалечъ още Кирчо бутна другаря си и се засмѣ:

— Гледай, гледай — какъ

ни посрѣщатъ — сосъ все народъ и камбана — сжщо като малки царета! — Той погледна боситѣ си нозе и още повесело се засмѣ. После добави:

— Ама нали ти рекохъ — ще ти найда азъ значка похубава отъ пазарскитѣ! Я — грѣ като звѣзда, най-хубава, Пиринска значка! Струва си, нали, сега и да ни мѣмрять?...

Константинъ Константиновъ

ПѢСНИТЪ НА СЛАВЕЯ

Като забравки се синѣ небосводътъ ясенъ на априль, а въ зелената горичка пѣ сладкопоецъ славей подранилъ.

Азъ обичамъ младитѣ тревизи, всичко ми е близко въ тоя мигъ, зная пѣснитѣ на всички птици както зная родния езикъ.

Тѣ заливатъ презъ априль горитѣ, славеятъ не спира и ношя, иска да го чуютъ и звездитѣ, колко му е сладка пѣсенята.

Въ тиянощимлъкватъ всички птички, само той е до зори на кракъ, а въ леглата детскитѣ очички въ сладкия си сънь го виждатъ пакъ.

А когато утрото разтвори ясни клепки, плувнали въ роса, се издига пѣсенята нагоре чакъ до синкавитѣ небеса...

Пѣй ни, братко, сладкопоецъ славей, пѣй ни въ тая цвѣнала земя, съ пѣснитѣ си весели прославяй хубавицата ни — пролѣтъта!

Младенъ Исаевъ